

Szerkesztői iroda:			
Belmagyar-utca végén (Máriaffy-ház), a hová a lap szellemi részét megillető közlemények czimzendők.			
Az „Ellenzék” előfizetési díja:			
Egész évre	32 korona.	Negyedévre	8 korona.
Félévre	16 korona.	Egy hóra	3 korona.
Egyes szám ára 10 fillér.			
Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnepnapokat.			
Kéziratok nem adatnak vissza.			

ELLENZÉK.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Kiadó-hivatal:

Kolozsvárt, Belközép-utca 33-ik száma.

Egy négyszög centiméternyi tér ára 8 fillér. Gyárosok, kereskedők és iparosok árkedvezményben részesülnek.

Reklám sora 2 korona.

Bélyeg-illeték minden hirdetés után 60 fillér.

Hivatalos közlemények sora 10 korona.

Nyilattéri czikkek garmond sora után 40 fillér fizetendő.

Egy felszólalásról.

A közelebbiről mult hetek parlamenti vitáiban elhangzott felszólalások közül a Barabás Béláé keltett egyebek között igen élénk feltűnést. Ugy beszéltek a lapok e beszédéről, mint a melynek elmondása bizonyos foku bátorságot igényel s bizony lehetetlen eltagadnunk, hogy ugy maga a téma, a melyet Barabás megérintett, mint az annak tárgyalása rendén levont conclusió jóval túlhaladtak azokon a kerekteken, a melyeket a költségvetés részletes vitái az eleve megállapított chablon előtt meghajolva, eddigelé mindig hűségesen betartottak vala. Barabás ugyanis azt a kérdést vetette fel fejtegetései conclusiójául, hogy nem kellene-e a képviselők számát leszállítani, hogy vajjon nem jobb volna-e a jelenlegi állapothnál, ha 200 arra való ember intézné a nemzet törvényhozását s így a ma felesleges ballasztot képviselő elemek más helyen keresnék érvényesülésük terenuját.

E kérdés felvetését elsősorban takarékosági szempontokkal motiválta Barabás és mi a nélkül, hogy a kérdés lényege felől alább elmondandóknak praejudicálni akarnánk, már itt eleve constatáljuk, hogy szinte jól esett a budget vitában a takarékoság rég nélkülözött jelszavát újra hallanunk.

Valamikor szegény jó Zsedényi Eduárd volt az, a ki a magyar parlament vitáiban e tekintetben a fékező szerepét képviselte. Gazdag tudása, meleg hazafiúi érdeklődése teljességét belevitte azokba a felszólalásokba, a melyekkel Kató híres „censoor“-jára emlékeztetve, a takarékoságot hangoztatta. Sőt volt egy idő, a melyben — épen a Zsedényi hangoztatia argumentumok szélesebb körben igazságnak felismert hatása alatt — egy politikai párt is keletkezett a takarékoság jelszava körül és kereste az államélet olyan nyilvánulásait, a melyekben ezt a törekvést konkrét kifejezésre lehet juttatnia. Ám örök kár, hogy a híres zempléni pontok e törekvést szolgáló proclamálása alkalmával a honvédség különállásának megszüntetését jelölték meg egyik olyan feladatul, a melyikben a takarékoság megvalósítást találhat. A nemzet az aulicus reakció kísértését vélt felfedezni e miatt a zempléni pontokban s ettől kezdve a takarékoság, mint vezető szempont, lekerült a magyar politika fórumáról s elhelyeztetett az elavult fogalmak lomtárába, a honnan, a más világnézetű t. ház nagy rémületére, később jóleső mulatságára csak Paczolay Gábor, Göndöcs páter és Csátár Zsigá vonszolgatták elé nagy időközökben, inkább mint politikai játékszert, sem mint komoly tárgyalásra érdemes eszmét tekintve azt.

Már ebből a szempontból is érdekes tehát, hogy Barabás Béla újból és államháztartásunk, állítólagos rendezettségé daczára, a takarékoságról beszélt és annak megvalósítását épen a t. ház anatómiájában követeli.

Annyi bizonyos, hogy ez a felfogás meglehetősen elűt attól az átlagos felfogásból, a mely a képviselőházat hovatovább inkább valami kiváltságos „uri kaszinóul“ tekintti, a képviselőségben pedig főleg a privilegium szerű elemeket cultiválja.

De még érdekesebb az a másik tekintet, a melylyel Barabás Béla a képviselők számának leszállítására irányuló ideáját másik sorban megokolja. Ez a tekintet a képviselőkre nehezedő helyi befolyást helyezi előtérbe és az alól keresi a menekülést.

Jellemző ugyanis, hogy míg képviselőink, az elébb érintett telfogatástól vezetettve, mindinkább elzárkoztak a népélet befolyása elől és bizonyos kaszt-szellemnek engedtek tért a soraik között, addig nem vették észre azt a veszedelmet, a mely a képviselői tekintély és az abban legbecsesebb, mert nem egyénekhez kötött elemeket legkomolyabban fenyegeti és a mely a helyi érdekek folytonos eltötérbe nyomulása-

ban, ezeknek az országos szempontok felett dominálóan érvényesülő erejében jelentkezik meg.

Ma a legtöbb képviselő valóságos ügynöki szolgálatot teljesít kerülete helyi érdekeinek szolgálatában és nagyon igaz van annak a politikusunknak, a ki épen ebből a kénytelen-kelletlen ma már majdnem minden képviselőnk által magára vállalt szereplésből deviválja egyfelől az országos érdem iránti érzéknek a közönség körében egyre tapasztalható elsovadását s másfelől azt a fentérintett jelenséget, hogy a képviselő urak épen mert Haluskáikkal szemben lépten-nyomon a megalázkodásig menő deferentiára vannak kárhóztatva, más irányokban annál inkább keresik és kihegyezik állások kiváltságos voltának exclusiv és épen ezért hatásokban bomlasztó elemeit.

Teljesen igaz van tehát Barabás Bélának, midőn ezzel szemben a képviselők illetén befolyás alól függetlenítésének eszközeit keresi. A végén az országgyűlési képviselői állás természetével s a parlamentarizmus nemcsak összefüggésben nincs, de egyenesen ellentétben áll a képviselői hivatásnak a helyi érdekek ügy öki szolgálatával való felcserélése.

Nem azért választjuk mi a népképviselőket, hogy apró-cseprő helyi érdekeknek szószólói legyenek, hanem, hogy a nép általános érdekeit képviseljék. És bizony sajnos hanyatlását mutatja a közszellemnek, hogy alkotmányos életünk kezdetén még a Tóth Kálmán satírája anyagául szolgál a képviselői figura, a ki az országgyűlésen a „Bruttján“ folyó szabályozását követeli, ma pedig divattá vált a dohánygyárak, vicinálának, képviselőházi nyílt ülésen való hajszolása.

Ám mégis kérdés marad, hogy ott kell-e keresnünk a baj orvosságát, a hol azt Barabás Béla kereste. Annyi bizonyos, hogy a helyi érdekeknek az országos forumon való zsibvásári tolongását a kerületek szerint való választás segíti elő. Ezzel nyitattik meg az a csatorna, a melyen a lokal-patriotizmus az általános nagy érdekek fölé löki a maga tisztátalan elemeit. Ma ugyanis nagyon elhalványult annak a parlamentarismus alapelvét képező sarkigazságnak tudata, hogy a képviselő nem kerületét, hanem kerülete, mint egy a választási mechanicus eszközeül jelentkező tényező által az országot képviseli. De ebből még nem következik, hogy szélesebb körre kiterjesztendő a kerületek területét és ezzel reducálva egyes terenumok befolyását, a képviselők számának leszállítása által reducáljuk a központ kormányhatalom ellenőrzésének „a több szem többet lát“ — igazságában rejlő garanciáit.

Azonban nézetünk szerint is foglalkozni kell immár a képviselői állást depraváló helyi érdek befolyásának redukálásával. Sajnos, hogy a kuriai bíráskodási törvényben nem tetétt gondoskodás a helyi érdek tultengő befolyását kortes-fegyverül kihasználó szemérmetlen stréberség üzelmei ellen. De a választási rendszert* mindinkább megvalósítást követeli általános reformjánál napirendre kell, hogy kerüljön ez a kérdés is és aligha tévedünk, ha a megoldás legtermészetesebb módjául már most ráutalunk a *lajstrom szerint való szavazás rendszerére*. Ha ezt a rendszert, nem is a maga ideális tökéletességében, de az olasz példa szerint megvalósítjuk, kivettük parlamentarismusunk szervezetéből az egyik bomlasztó hatású kóranagyot.

Dr.

Politikai hírek.

Nyilatkozat. Némely hírlap szóba hozta azon zabszállítást, melyet a mult év júliusában a hadkincstár erdélyi élelmezési raktáraiba vállaltam és igyekszik gyanúsítani. A delegációk több éven harcolva érte, kivívták, hogy a hadügyminiszter közvetlen a

termelőktől vásárolja be gabona- és takarmányszerkeletének egy részét. A mult évben Románia insége következtében a hadügyi kincstár az erdélyi részekben a kivétel tartván, óvatosságból több nagybirtokos-tól vásárolt zabot és rozst. Én elvállaltam a kolozsvári élelmezési raktár részére 760 métermázsza, a nagyszebeni raktár részére 2890 métermázsza, a gyulafehérvári raktár részére 150 métermázsza zabot. Ehhez, mint másnak, nekem is jogom volt. Hogy politikai magatartásomat nem alterálta, láthatta az ország.

Budapestben, 1900 márczius 1-én.

Ugron Gábor, s. k.

Széchenyi Manó gróf fölmentése.

A hivatalos lap egyik közelebbi száma közölni fogja Széchenyi Manó gróf fölmentését a király személye körüli miniszterium vezetésétől. Miként tudvalevő, ismételtlen is történtek kísérletek, hogy Széchenyi Manó gr. megmaradjon állásában, a melyet a legnagyobb lelkiismeretességgel és közmegegyezésre töltött be. Széchenynek azonban az egészségi állapota utóbbi időben egészen komoly gyógykezelést igényelt s így minden marasztalásnak daczára távozik állásából. A király személye körüli miniszterium vezetésével ideiglenesen Széll Kálmán miniszterelnök fog megbízni.

Klikkek a pártnban.

Kolozsvár, márcz. 2.

Általánosán el van terjedve az a hiedelem, hogy a Széll kabinetet támogató párt olyan egysegs és olyan egyetértő, mint a milyen soha egy kormánynak sem állott rendelkezésére.

Egy éve még csak, hogy a volt nemzeti párt beolvadt a szabadelvű pártha, s kezdetben úgy nézett ki, hogy tényleg megférnek egymás mellett.

Ám egy idő óta már jelentkeznek a szakadás tünetei, azt mindenki, s főleg a beavatatottak nagyon jól láthatják.

A napokban a nemzeti párt egyik tagja erre néve következő nyilatkozatot tette.

Tagadhatatlan, hogy *csalódtunk*. A liberális klubban még mindig bizonyos idegenkedéssel huzódoznak tőlünk, a minthogy közölünk is a legtöbbben nem valami otthonosan érzik magukat a Lloyd-épületben. Nem nagyon valószínű, hogy a teljes egybeolvadás valamikor megtörténjék. Bizonyos bizalmatlanság áll elválasztó árny gyanánt közöttünk és a régiók közt is akarva se tagadhatnám, hogy a *volt nemzeti párt legtöbb tagja nagyon el van kedvelledvő*.

— Apponyi is?

— Oh, Apponyi különösen! Azt hiszem, *nem sok nyogátás kellene neki, hogy faképnél hagyja az egész politikát*.

— És hogy teljesen visszavonuljon a közélettől.

— Ha azt nem is, de azért valószínűnek tartom, hogy Apponyi előbb-utóbb nagy követnek megy el.

— Vajjon a volt nemzeti pártiak elkedvetlenedését nem az okozza-e nagy részben, hogy Horánszky még mindig nem miniszter?

— Nem, *Köztünk és Horánszky köz meglehetősen nagy elhidegülés állott be és sokan neheztelnek rá, hogy olyan lázas gyorsasággal égetett föl maga mögött minden hidat és olyan hirtelen tagadta meg egész múltját*. Különben minden hírszteléssel szemben úgy vagyok meggyőződve, hogy Horánszkyból igenis lesz miniszter, mert *Széll Kálmánt erre az ígérete köti*.

— Kultuszminiszter?

— Talán inkább pénzügyi. Mert úgy tudom, hogy *Lukács László*, a ki győnge egészségű ember, visszavonulni készül.

Igen érdekes nyilatkozatot tett tudósítónk előtt a *Bánffy-csoport* egy tagja is, a ki így szól:

— Nagyon jól tudjuk ugyan, hogy nagyon szeretnénk bennünket a klubból kimarni, de hát vagyunk mi olyan kemény legények, hogy ne hagyjuk magunkat. Résen leszünk a választások alkalmával is és gondunk lesz rá, hogy ne nyomhassanak el bennünket.

A háboru.

Ladysmith fölmentése.

Dundonald lord lovasdandára tegnap bevonult Ladysmithbe.

Clement tábornok tegnap bevonult Collesbergbe.

Ezek a délafrikai harcztér legujabb szenzációi.

Az új háboru, a mint látszik, Angolországra nézve határozottan szerencsés csillagzat alatt indult meg. Roberts lordnak koodoosrandi kétségbevonhatatlanul nagy horderejű sikere után Sir Redvers Buller táborából érkeznek olyan hírek, a melyek Londonban majdnem nagyobb lelkesedést keltettek, mint Cronje fegyverletétele. Dundonald lord bevonult Ladysmithbe, míg Buller közvetlenül előttél áll és így az angolok jogosan várják minden órán Sir George White hősies seregének kiszabadítását szorongatott helyzetéből.

Bloemfontein felé.

Brüsszel, márcz. 2.

A burok az összes angol tartományokból elvonultak. Joubert körülbelül 50 ezer főre tehető hadát Wynberg körül, Bloemfontein hátmögött összpontosítja. Bloemfonteint valószínűleg ellenállás nélkül fogják elfoglalni az angolok.

Pretóriából érkezett távirat szerint Roberts lord és Kitchener már **utban vannak Bloemfontein felé**. Itt a Cronje megadásáról szóló jelentést hidegvérrel fogadták.

Vae victis!

London, márcz. 2.

A kapituláció után a burok táborba borasztó pusztítás képét mutatta. Az összes podgyázkocsikat és 3 ágyut szétzúzták, azonkívül a lovakat leölték. **A sebesültek jankiáltásai rémesen hangzottak.** Az angolok 5000 fegyvert foglaltak le a táborban.

Semmi kilátás a békére.

London, márcz. 1.

Az a kontinens számos újságában kifejezésre jutott gondolat, hogy Angliára nézve elérkezett az ideje, hogy békeföltételeket ajánljon a buroknak, mert a nemzeti becsületért eleget tett, itt éppenséggel nem kell visszhangot. Itt az az uralkodó nézet, hogy azok az újságok, a melyek ezt a dolgot mindig úgy tüntetik föl, mintha Anglia zsoldosok segítségével néhány töképezésnek a hasznáért küzdene, hogy az aranybányákat biztosítsa magának és új területeket hódítson, teljesen félreértik az angolokat, a kik látják, miként áldozzák föl honfitársaik ezrei kész örömmel életüket, egyrészt azért, hogy Britanniá területét megvédjék, másrészt azért, hogy Anglia hegemóniáját Dél-Afrikában egyszersmindenkorra biztosítsák. Ha az angolok le nem verik a burok haderejét, akkor Angliának állandóan százezer főnyi helyőrséget kell tartania Dél-Afrikában, csak azért, hogy területének határait újabb betörések ellen megvédje. Ez elviselhetetlen teher volna. Érthetetlen volna tehát a jelen pillanathan szentimentalizmusból békéről beszélni.

Hazafias szász diákok.

A kolozsvári egyetem hazafias polgári tudvalevőleg f. hó 23-án ülést tartottak márczius 15-ének megünneplése tárgyában, mely alkalommal megjelent négy szász ifju is. Szokatlan volt e zárkózott, titkolózó fajta tanulóknak a megjelenése, mi a kolozsvári és budapesti sajtó egy részét arra bírta, hogy e körülményben bizonyos politikai megterés jeleit láttá.

A hazafias közvéleményre azonban alaposan ráczafol a négy szász egyetemi hallgató nyilatkozata, mely a nagyszebeni Tageblatt legujabb számában jelent meg.

A nyilatkozat így szól:

„Az Ellenzék 45. számában az egyik czikk az alulírottakkal oly módon foglalkozik, mely a magyar (magyarisch) hírlaptudósítást a legszebb világításban tünteti föl. Tulajdonképen nem érdemi meg, hogy a kortársak tudomására hozzuk, de megeshetnék, hogy rólunk a legkülönösebb híreket terjesztenék és ennek akarjuk elejét venni.

E dolgozat előzménye a következő: febr. 23-ára diákülést hívtak össze márcz. 15-éről való tanácskozás végett s ott megjelent négy szász hallgató is, nem a tanácskozás tárgya iránti érdeklődésből, hanem pusztán, hogy magyar (magyarisch) tanulók illetén gyűlését megismerjék. Mivel a gyűlés nyilvános volt, mivel tehát benne minden főiskolai tanuló részt vehetett, a bekövetke-

zendőre elkészülve nem voltunk, mert különben eszünkbe sem jutott volna ezt a gyűlést meglátogatni. Nem jelentünk meg egysegre, nem is beszéltük meg, hogy a gyűlésen részt veszünk. Mindazonáltal a megnyitás után zokog öljénzéssel fogadtak. A tárgyalás a szokott hangos módon folyt le; a márcziusi ünnepet rendező bizottságba egy — fájdalom — távollévő szászt is jelöltek és megválasztottak. Mi jelenlevő szász hallgatók fajrokonunk megválasztását az ő nevében viszsza nem utasíthattuk, az egész tárgyaláson részt sem vettünk, egyikünk sem szólt egy szót sem, mert egész időn át hallgatónak tekintettük magunkat. A gyűlekezet a szásokat eljenzve oszlott szét. Sajnáljuk, hogy nem bírjuk annyira a magyar nyelvet, hogy a gyűlekezetet tévedésről fölvilágosíthattuk volna (!! Szerk.), mi által az Ellenzék egész czikke kikerülhető volt volna. A nevezett lap ugyanis szokott modorában fölfujja a dolgot imponáns nagyságúvá. És erre következik az Ellenzék cikkelyének szóról-szóra való fordítása németül, a következő glossákkal kísérvé:

„Csak össze kell hasonlítani a dolgot, a mint valóban megtörtént, ezzel a leírással és a legkülönbözőbb túlzásokat találjuk benne. Hogy lehet pl. a szász és magyar tanulók „testvérsüléséről“ (szó szerint „ölekezéséről“) mesélni (fabeln), azt nem tudjuk fölfogni, még kevésbbé, hogy lehet a Kolozsvárt tartózkodó szász egyetemi hallgatók egy tizedét az összessel azonosítani. Mi javasítja a czikkíró urat (mert tudósítónak nem nevezhető) arra, hogy egy jelenlevő (talán sajátóba e helyett: „távollevő“ Szerk.) szásznak magyar választók által történt megválasztásából arra következtessen, hogy általa a szász főiskolai ifjuság képviselve van vagy épenséggel, hogy az ünnepélyen részt venni készül.

„Esetleges szemrehányások ellen, melyekkel azért illethetnének, hogy oly gyűlésbe mentünk, melyben márczius 15-ének megünnepléséről tárgyalnak, azt hisszük, hogy mint szász egyetemi hallgatóknak, a kik népünk történelmét ismerjük, valamint azokat az eseményeket is, melyek épen itt Kolozsvárt, 1848—49 jászódottak le — nem kell magunkat mentetgennünk.

Klausenburg, 1900. febr. 25.

Hűszász (treusächsischem) üdvözléttel

Heinrich Gutt, Karl Weber, Fritz Hofstüdler, Gustav Schotsch

a theologia és filozófia hallgatói.

Szó szerint adtuk a négy ifju ur nyilatkozatát, melyet a Siebenbürgisch-Deutsches Tageblatt, a nagyszebeni polgármester Josef Drotleff ur lapja közölt. Ebből a nyilatkozatból három dolog világlik ki: 1. A szász egyetemi ifjak a magyarokkal való barátkozást visszautasítják; 2) saját kollégáik gyűlésére elmentek, nem, hogy velük egy eszmében érvényesüljenek, hanem, hogy — természetesen német alapoassággal — tanulmányozzák (um kennen zu lernen) az ilyen (1) gyűlést. E két dolog tisztán érzelmi s azért több szót nem is vesztetgennünk róla, csak ajánljuk a magyar ifjak figyelmébe a jövőben való mihezfartás végett.

A mi azonban a Nyilatkozat harmadik tanulságát illeti, azt búségsen le akarjuk vonni és másokkal is levonatni.

A fiatal urak ugyanis jónak látják azzal mentetgőzni, hogy a magyarisch nyelvet nem bírják annyira, hogy a gyűlést tévedésről fölvilágosíthatták volna s azért hallgattak. Distingváljunk, tisztelt urak! Önök Magyarországon 4 elemi és 8 gimnáziumi osztályt jártak s önök még sem tudnak magyarul.

Ez — őszintén szólva — bámulatba ejt. Tudunkkal van egy népiskolai és egy középiskolai törvény, melynek alapján jogunk és kötelességünk önköktől az állam nyelvének ismeretét követelni. Ez ellen önök persze tiltakoznak. Mi viszont azt mondjuk, hogy vizsgálatot kell indítani az ellen a kormánybiztos és az ellen a vizsgáló-bizottság ellen, melynek neve érettségi bizonyítványukon szerepel, mert bűnös mulasztás nélkül lehetetlen, hogy 12 évi iskolázás után a magyar nyelv meg ne tanulható volna Magyarországon. Követeljük tehát, hogy a közoktatásiügyi kormány ily irányban terjessze ki vizsgálatát és sujtja a bűnöst, vagy bűnösöket, akár Heinrichnak, akár Albrichtnak hívják, vagy Grossnak.

A nyilatkozatot jó lesz, hogy az egyetemi tanács tagjai is elolvassák s majd annak idején megmagyarázzák, hogy a magyar nyelv tudása nélkül még a kolozsvári egyetemen sem lehet boldogulni.

b.

A rendszerváltozás kibontakozása.

Irta: Az utolsó Tiszaista.

Egy igen érdekes kis rőpiratot kaptunk a mai poszával, mely a fenti címet viseli.

Tartalma:

A mult és a jövő. Széll missiója. Tisza István gróf. Horánszky belügyministersége. Szilágyi Dezső. Arnyalatok és Irányzatok. „Tiszaisták” és „Bánffyisták”. Az új választások kilitásai. A legközelebbi teendők.

Mutatványul közöljük a következők belőle:

Széll missiója.

Hogy az új rendszer bekövetkezéssé, a multnak a jövővel kompromisszumot kell kötnie. A jelen átmeneti állapot is így jött létre, így tartatik fenn s így fog csak megszülethetni az új era is. A kiegyezkedés hoz létre eredményeket és tartós megelégedést. A csata után is csak úgy lesz tartós a béke, ha az ellenfelek békét és egyességet kötnek.

Magyarország kormányzati rendszerének és közszellemének át kellett és át kell alakulnia. Már régen megérték a viszonyok erre s Széll Kálmán már a régi időkben törekedett arra, hogy a jövő megszülethessék. Régi terve régi gondolata, régi vágya: új era Magyarországon. Titkosan ezen ábrándozott nagyra-törő lelke, de a viszonyok mindig meggátolták. Ha van húság benne, a minthogyvan ennek a húságnak egy kielégítése lehet csak megcsinálni az új érá, szakítani azzal a multtal, a mely az összetartozó elemeket szétválasztotta, a mely a viszálykodást, gyűlölködést létrehozta, főtartotta és fejlesztette s a mely ezt a szegény országot évtizedekig marcangolta, pártokra szakította, oktalanul és roszhiszeműleg.

Széll Kálmán régen látta már, hogy ez tarthatatlan állapot, hogy az országra káros és végzetes bonyodalmakhoz vezet. Sokszor állt a harcslók közé. Kért, könyörgött, kapcizált. Az összes tényezőkkel kísérletet tett az egyességre. Egyszer sem sikerült. Annnyira elvadtak már az állapotok, annyira exponálta magát mindegyik, hogy lehetetlenség volt eredményre jutni. Ad abszurdum kellett a dolgoknak fejlődnie, be kellett következnie a végső állomásnak, a mikor már csordulnia a pohár és nincs több fejlődés; be kellett következnie a viszonyok kényszerítő erejének, egy vis majornak, hogy a Széll Kálmán missiója az ábrándok és sikertelen kísérletek délibabos homok sivatagjáról a termékenység és a virágzás vidékeire átkerüljön. Ez a missió: új kormányzati szellem, új rendszer, új emberek, az élőkön Apponnyival, a sokat megballult, a sokat megcsufolt, de a nemzeti közvélemény szívében mindig a jövő reménységének tartott Apponnyival.

A kis vidéki kupaktanácsban és az ország legelső testületében: a parlamentben pártkülönbség nélkül azon tündökött minden álmódó és minden politikai évtizedeken keresztül, miért nem érvényesülhet az olyan Isten kegyelméből is az ország élére hivatott férfin, mint Apponny? A sors nagy igazságtalanságának tűnt fel ez a körülmény. A sors szatirája lett ez a Bánffy éra.

Mikor jön Apponny? kérdezték hosszú időn át reménységgel, hazafias vágyakozással és gunyosan. De kérdezték, az az érzés mindenütt meg volt, hogy neki jönnie kell. Ez az érzés legrégebben és legbensőségtejjesebben meg volt, tehát megvan és meglesz:

AZ „ELLENZÉK” TÁRCZÁJA.

1900. Március 2.

Dóra.

ANGOL REGÉNY.

— **Swerdnától.** —

Az Ellenzék részére fordította: **AMICA.**

XV.

(Folytatás.)

(49)

— Hiszem. De az nekem nem mond semmit. — Ismét azt kérdezem. Nos?

— Sir, azt kívánom, hogy bár ne intézte volna hozzám azt a kérdést. Az — az olyan, mely már egyszer kérdésbe volt téve.

— Azt kívánja! — A szavakra helyezett keserű gunnyal Ryder nevetett; aztán dühös mozdulattal fordult meg.

— Nem tud beszélni? — kiáltá durván. Halljuk: „Igen” vagy „Nem”?

— Az, a mi mindig volt — Sir, ön tudja, hogy az a mi mindig kell, hogy legyen — „Nem.”

Ezt mondva erősebben látszott a szék karjához fogozni, de szeme rendíthetetlenül találkozott a főnökével. Az a különös göres, mit a düh oly gyakran hozott a Ryder Évart arcára, ismét eltorzította azt.

— Ismét daczol — ismét? — Egy lépést tett előre. Egyszer és mindenkorra kérdem, ideadja ezt nekem?

— Nem, Sir, — válaszolá a másik, ugyanazzal a rendíthetetlen tekintettel. — Nem adom!

— Maga bolond. — Miért nem adja? — Ugyanazon okért — amit akkor

Széll Kálmánban. Ez az ő missiója, ennek a megvalósítása az ő húsága és ez a missió az ő nagysága. Ha egyszer az Apponny-kabinet bemutatkozik a magyar országgyűlésben, az a pillanat a Széll Kálmán régi álmának lesz győzelmes megvalósulása, akkor nagy lesz ő s nemes húsága győttörteljes élvezetben részesül, mert ez a cselekedete a nemzet szívében az ő számára fogja biztosítani a legelső helyet. De Széll Kálmán immár nem csupán ábrándozó, az ő missiója a megvalósulás stádiumába jutott, a kezében van a jövő kulcsa s a jövő sorsa.

Érzi a felelősséget s azon az uton azon módon fogja megvalósítani missióját, a mint legjobban véli. Senki tanácsát nem követi, semmi befolyásnak nem enged. Tervszertien nyomul előre. Igénybe vesz mindenkit és tekintettel van minden politikai tényezőre és minden politikai irányzatra, de ha kell, szembeszáll az ő missiója minden ellenségével, még ha az Apponny hivatól, vagy magától Apponnytól jönne oly dolog, a mi az ő taktikájával ellentétes. Nehogy a történelem azt írja Magyarországot politikai életének ezen korszakáról, hogy abban egy Apponny Albert nem érvényesíthetett, hogy ebben a korszakban nem volt idealizmus és nem volt önzetlen hazafiság és nem volt nemes missió. Még Apponny akarata ellenére is meg fog születni az Apponny éra, mert azt a genialitást, azt a tervszerűséget és körültekintést, a mivel Széll Kálmán kormányra lépte óta a folyton fokozódó elismerés és elragadtatás kíséretében találkozunk: csak az ideális czélok és nagy missiók iránti fanatizmussal és az illetet bölcsességgel lehet megmagyarázni. Az ilyen missió sikerrel szokott végződni.

Széll Kálmánnak pedig még mindig súlyos a missiója. Küzdenie és számolnia kell a multtal és a jövővel. A mult irányzatával és a jövő törekvésével. A mult embe-reivel és a jövő embereivel. Meg kell nyerni a multat a jövőnek és bizonyos fokig a jövőt a multnak. Tisza Kálmánt Apponnyinak, Apponnyit Tisza Kálmánnak, hogy az Ugron Gábor formulájával éljek és így tovább. Ez nehéz feladat, de már is sok sikert ért el. És hiába tart nemzeti párti értekezleteket Beüthy Ákos és Moskovitz Geyza délelőttiöknek a nemzeti kaszinóban és hiába settenkednek az ugynevezett Bánffyisták a gentry kaszinóban: ők mindannyian örömmel fognak ahhoz az asztalhoz sietni, a mit Széll Kálmán terített meg s a hol Magyarország remélhetőleg azt a momentumot érte el, a mikor a belviszályok s közjogi veszekedések helyett a komoly és realis munka, az egymás iránti tekintet és szeretet s az ország belső megerősödésének korszaka kezdődik.

Ennek pedig kicsi ára és jelentéktelen kérdése, az hogy Tisza István legyen-e miniszter, vagy sem?

M.-Vásárhelyi levél.

Március 15-ikét Maros-Vásárhely is a szokott kegyelettel ünnepli meg. Az ünnepély programja még nincs végleg elhatározva, abban azonban már megállapodott a rendezőbizottság hogy tekintettel arra, hogy márczius 15-ike csütörtökre esik a polgárság ünnepélye szerdán, 14-én délután lesz. Dél előtt a különböző iskoláknak lesznek ünnepelei.

Függetlenségi bált rendez a marosvá-

sárhelyi függetlenségi és 48-as párt márcz. 18-án a Transylvánia disztermében. A bál műsorral lesz egybekötve, lesz benne zene, ének és szavaltat, felolvasást pedig egyik függetlenségi képviselő fog tartani.

Ünnepelt törvényszéki elnök. Szép kitüntetés érte Szentmariay Dezsőt a marosvásárhelyi kir. törvényszék derék elnökét. Ő Felsőge ugyanis hosszas tevékeny és eredményes munkássága elismeréséül a kuriai bíró címet és jellegatadományozta neki. Ez a kitüntetés — mint tudósítónk írja — a székelyfővárosban általános örömet okozott, mert Szentmariay Dezső Marosvásárhely társasköreinek legkedveltebb embere, ki mint a közügyek fáradhatatlan harczosa, sok egyetlen bökéző macezenása az egész város osztatlan szeretetét bírja. És ezt semmi sem fejezi ki igazabban, mint az a sok szerencsekvánat, melylyel mindjárt első napon tisztelői elhalmzták. Ezek között volt, a kir. ítélő tábla is, de különösen a kir. törvényszék és kir. járásbíróság, mely a kinevezés megérkezése napján teljes számban jelent meg Horváth Miklós kir. ít. táblai bíró vezetése alatt kifejezni igaz örömét e jól megérdemelt kitüntetés felett. A polgárság is impozáns módon készült kifejezni gratulációját, a mi annnyival inkább indokolt, mert az erdélyi részekben lévő törvényszéki elnökök között egyedül Szentmariay az a kinek kuriai bírói rangja van.

Sok a panasza Maros-Vásárhelyt a közbiztonsági viszonyok gyarló állapota miatt. Utónállás, lopás, fejbeverés van napirenden s a rendőrség nem képes megvédeni a közbiztonságot, mert a létszám semmiképp nem elég ekkora városnak. Hát bizony igaz, hogy kimélni kell a lehetőleg a polgárságot a pórt adóktól, de ez az egy kiadás olyan, a mely-nél fukarkodni nem lehet.

A közbiztonságért a rendőrséget csak abban az esetben lehet felelőssé tenni, ha kellő számú és jól dijazott személyzete van.

Maros tordavármegyében a fősorozások márczius 1-én kezdődtek. Marosvásárhelyen 9—10-én lesznek megtartva.

SZÍNHÁZ.

Adorján báró.

(Eredeti színmű 4 felvonásban.)

Irta: *Prém József.*

Prém József pályanyertes darabja:

„Adorján báró” tegnap került színpad elsőszór a kolozsvári nemzeti színházba a darabról — mely az ország minden nagyobb színpad-ját bejárta — merőben ellentétes véleményeket hallottunk és olvastunk. De, ha nincs igazuk azoknak, a kik a dícséret superlatívusait hangoztatták, épen úgy nincs igazuk azoknak, a kik minden érdemet megtagadtak „Adorján báró”-tól. Az igazság közbül van. Mert, ha vannak a darabnak fogyatkozásai, vannak jó tulajdonságai is. Egyes jeleneteket hatással irt meg a szerző, nyelvezete tiszta, magyaros és görődülékeny s meséjével érdekelt tud kelteni. De azt a világot, azt a kört, a hol darabja játszik, csak házagosan ismeri s épen ezért az arisztokrata modor és világ-nézet gyakran, barátságosan érintkezett az egyszerű filister világ tulajdonaival.

A darab meséje röviden a következő: Szidonia grófnő (Fáy Szeréna) szereti Adorján bárót (Tompá), de kaczérikodik Mindszenthy gróffal (Bihari). A grófnő pedig mindkét urnak tetszik. A sors azonban, vagy jobban mondva, a grófnő úgy határoz, hogy kezét Mindszenthy grófnak nyújtja, a ki egy merész és csaknem halálos ugrással előbb ér le valami mélységbe Szidonia lovagostoráért, mint vetélytársa.

Ekkor közönyösséget színlő hangba csapott át. — Boone ur, én nem félek semmitől, a mit maga ellenem tehetne — mondá meg-gondolással — nem félek semmitől, míg a leánya él.

És miután elhatározta magában, hogy mit tegyen, nem tartóztatom hosszasanban vissza. Jó reggelt!

A felügyelő nem kísérelte meg, hogy ismét beszéljen. Kiment a szobából, lesütött fővel, a csüggedés és kétségbesés kifejezésével az arcán.

Foliot kisasszony, átmenve a Golden Range kapuján és Woodland felé fordulva, azt mondta magában, hogy csuda volna, ha a remete lak előtt annak gazdájától látatlanul tudna elhaladni. — Alig volt harmincz lépésnyire a kis ajtajától, midőn Curzon meglátta, a hevesen süttő nap daczára hajdon fővel sétálni le s fel a virág ágyai között, égő szivarral a szájában és Bendigoval a sarkánál, úgy látszott, hogy a reggeli munkája egy kis pihenést engedett meg magának.

És természetes, hogy Curzon is meglátta ötöt és az ajtónál volt, mielőtt Dóra odaérkezett. Nem volt egyebet mit tenni, mint megállni és a kis ajtó felett kezét nyújtani.

— Nem láttam magát itt elmenni — mondá Curzon; azt hiszem, hogy a szobámban dolgoztam.

— Az az átkozott dolog, melylyel most vesződöm a halálom lesz! Reggeli hét óra óta folytonosan dolgoztam rajta!

— Szegény elkinzott teremtes! — A két pár szem találkozott, a mint Dóra nevetve szóltott hozzá. Látszik, hogy egy kissé megvan viselve, mondá Dóra; nem sokára doktor Popplestonra lesz szüksége.

De én azt gondoltam, hogy maga in-

Adorján báró szerelmét három évig feledgeti, gondolom Amerikában. Mindszentyek házasi életének boldogsága pedig ezalatt csödbe jut, mert a gróf költkező és morphinista. Kártyázik, pénzavarai és idegrohamai vannak.

Adorján báró is haza kerül s bár még mindig szereti Szidoniát, de szerelmét guny és közöny alá rejti, s még azt sem akarja észre venni, hogy az ártatlan és fiatal Irén (Hatala Gy.) a darab szendéje, fülig szerelmes belé. De sem gunyúhajoz, sem közönyéhez nem marad következetes, mert Szidonia bája annyira elragadja egy pillanatban, hogy melléje rohan és megcsókolja. Irén tanuja a csóknak s felindulásában kiköttintja Mindszenthy gróf előtt, a kinyomban idegrohamba esik.

A következő felvonásban a gróf ezt a sérelmet panaszolja, párbaüt emleget, miközben betegsége és rohamai gyötrik. Közbe Adorjással is találkoznak, a ki Olaszországba akarja küldeni, de a gróf minden nagylelkiséget visszautasít, s végül mikor felesége — a ki már külön él tőle — arra kéri, hogy ne verekedjék meg Adorján báróval — ismétlődik az idegroham. Környezete orvosért szalad, miközben a gróf magához tér és a morphiumból olyan adagot iszik, a mi megöli.

Az utolsó felvonásban Szidonia és Adorján báró tisztába jönnek azzal, hogy a történet után nem lehetnek egymáséi. Adorján báró meghajol a kényszerűség előtt és elveszi Irén kisasszonyt; Szidonia pedig visszataronul gyermekéhez.

Ez röviden „Adorján báró” meséjének a gerince, melyet a szerző helyenként sok routinnal irt meg.

A Mindszenthy grófalakja erősen realis. Ibsen betegreire emlékeztet, csak hogy a morphinista gróf kevésbé diszkrét, mint azok. De jól rajzolt alakok: gr. Salgó, Gertrud kisasszony, mig Adorján báró kissé bizonytalan.

A közönség kezdetben tartózkodva fogadta a darabot, de később figyelemmel kísérte és felvonás közben többször kitapsolták a szerzőt és a színészeket. „Adorján báró”-t ma ismétlik.

Szentgyörgyi újabb vendégszereplése. Szentgyörgyi tegnap távirati meghívást kapott Porzsoló Kálmántól, hogy még háromszor lépjen fel a Népszínházban. Szentgyörgyi szerdán a *Czigány*-ban, csütörtökön a *Toloncz*-ban lép fel. A harmadik fellépés még nincs megállapítva.

Felszeghy Dezső drámája. Emlegettük már, hogy a kolozsvári Nemzeti Színház igazgatósága előadásra elfogadta Felszeghy-Dezső *A trónért* című történeli drámáját, mely Székely Mózes történetét tárgyalja. A darab, a mint értesülünk, márczius 15-ikén kerül színpad. A drámát gondos ki-oztásban adja a színház; a fő női szerepet Fáy Szeréna asszony fogja játszani. Az előadásban különben az egész drámai személyzet részt vesz.

Felelet Veress Endrének.

Veress Endre „Erdély fejedelmi interregnuma” cz. művét az általam szerkesztett „Erdélyi Múzeum” febr. füzetében megbíráltá *L. I.* s táblázatos kimutatással és párhuz-

mos szövegek közlésével kimutatta, hogy annak nagyobb része plagium egy német író, bécsi volt egyetemi tanára (Huber Alfonz) műveiből, a kit ő halála után előszavában megragalmaz s munkája szövegében lefordít.

Veress Endre a helyett, hogy mint az irodalmi tisztesség megkiváná, a bírálatra a *bírálnak* a dolog érdeméhez szövege változta, a *szekesztőnek* ront neki „Válasz *L. J.*, *vagyis* Szádeczky Lajos bírálatára” czim alatt, azzal a biztosra vett feltévéssel, hogy a bírálatot én irtam.

A bíráló (Lukinich Imre) kijelentette tegnap, hogy a bírálatot ő irta, eleget tévén Veress Endre ama kívánatának, hogy „ám jelentkezzék *L. I.* ur, mert a mig ezt nem teszi, addig Szádeczky ennek írója”.

Ilyen erkölcsi alapon álló támadásra a bíráló tegnapi nyilatkozata után elég lehetne kijelentem, hogy Veress Endre izléstelen és illelen gyanúsításai (melyek csakis nagyzási és üldözési mánia szüleményei lehetnek) eléggé jellemzik magukban is az író egyéniségét s önmagára hullanak vissza.

De mert ő a kérdés lényegét, meg-bírált *munkája tudományos értékét*, magánviszonyok, képzelt sérelmek és ide nem tartozó másféle kalandozások álarcával igyekszik leplezgetni s a kérdést félreterelni: ezekre nézve röviden csak annyit válaszolok, hogy Veress Endrét egyetemi hallgató korában (mint ezt ő is „*háláson*” elismeri) jóindulattal támogattam (a miért az őt jobban ismerőktől elég gáncsban részesültem), később előhaladásában ajánlataimmal segitettem, de a nagyzási hajlamoktól, a minden áron feltűnni akarástól akkor is mindig óva intettem.

Sajnos, a szép szó nem fogott rajta; nem más tanárai ez irányban hozzá intézett komoly intelmeli sem kinos feltűnést keltett tanári vizsgálata alkalmával.

Veress Endre azóta haladt a maga sajátos irányu *írói* pályáján s a mi utaink elváltak.

De a tanár és tanítvány között egykor fennállott viszony a szerkesztőt arra n-m kötelezi, hogy írói incorrectségekkel s *nagyzási mániával* szemben a komoly kritikának helyet ne adjon.

Felpanaszolja a „havonként lesett” kritikának késését is. Pedig jól tudja, hogy nem én, de ő *késleltette*. Én ugyanis is ő erdélyi tárgyú munkája ismertetésére hónapokkal ezelőtt felkértem *egyik régi jó barátját*. Veress Endre azonban értesülvén erről s ismervén az illető eltiltő véleményét a munka felől, megkérte az illetőt, hogy ne írjon róla.

Veress Endrén mult tehát, hogy nem előbb jött művéről bírálat, az meg munkáján mult, hogy kedvező nem lehetett.

Egyebekről szóljon maga a bírálat, melyre e lapok olvasó közönségének figyelmét Veress Endre felhívni jónak láttá.

Szádeczky Lajos.

Sajnáljuk, hogy térszűke miatt a dr. Szádeczky kívánsága szerint az egész bírálatot, a dr. Veress Endre művéről nem adhatjuk, de mutatványul közlünk belőle egy pár részletet.

Ime:

<i>Huber. Die Verhandlung 6. I.</i>	<i>Veress. Interregnum 22. I.</i>
Zwar ihre Bitte, Ochsen, Lämmer, Pferde und Wein nach ihren schlesischen Fürstenthümern zollfrei einführen zu dürfen, war von geringer Wichtigkeit und wurde auch von Könige genehmigt, soweit es sich auf die Bedürfnisse des Hofes bezog. Aber von größerer Bedeutung war das Ansuchen Isabellas, dass ihr Sohn von der Kriegspflicht und die Unterthanen von allen Stei-	A titkár arra kerte Ferdinándot, adjon Izabellának vámmentes bevitelt engedélyt, hogy szarvasmarhát, lovat, juft, den és bort viethessen besleziari hercegségébe; auch von Könige genehmigt, soweit es sich auf die Bedürfnisse des Hofes bezog. Aber von größerer Bedeutung war das Ansuchen Isabellas, dass ihr Sohn von der Kriegspflicht und die Unterthanen von allen Stei-

sóges papiros miatt egész idő alatt izgatottságban van.

— Nan néniről megfelledeztem, mondá Curzon és azon lady iránti tiszteletből ismét betette az ajtót. Ugy, tehát Golden Rangeban volt? És az én szeretett kuzinom hogy érzi magát?

Magok ketten nagyon szeretik egymást. jegyzi meg a leány nevetve. Magukkal lenni olyan kényelmes érzés, mint nagy vihar idejében puskaporos hordón túlni. Oh, azt hiszem, hogy ő olyan volt, mint rendesen. De egy pillanattig elhallgattott. Milyen különös ember, folytatá, valahányszor látom, mindig különbözőbbnek találom. És nem tudom, hogy az hogy van, de vele egy fedél alatt élni, halálra gyötrene, kiáltá.

— Hm! Reményilem nem gondol arra? kérdé Curzon szárazon.

Dóra bámulva nézett rá.

— Gondolok-e arra? Ne legyen nevetés. Hogy gondolhatnék én arra? De tudja, komolyan mondom, hogy a kuzinjának a modora mindig borzasztó kellemetlenül hat rám és ma rosszabb volt, mint valaha. És, hogy a dolgokat még rosszabbá tegyem, én — oh, milyen bolondot csináltam magamból, kiáltá bosszankodással toppintva.

— Maga? — Curzon csudálkozva nézett rá. Hogy történ az? Mit csinált?

Elmondom magának, ámbár nem szándékoztam elmondani. Olyan gyűlöletes az az érzés, hogy neveltségess tettem magamat. De előbb maga mondjon meg nekem valamit. Ismert-e valaha egy Russel Károly nevű embert?

— Russel — Russel Károly? Nem ismertem. Ki az?

— Nem ismerte, vagy nem hallott róla, mint az ön Ryder nagybátyjának barátjáról, midőn fiatalok voltak? kérdé Dóra!

(Folytatása következik.)

Hirdetmény

a kolozsvári Vigadó (redoutte) kiépítése tárgyában.

Kolozsvár sz. kir. város közönsége elhatározván a meglevő városi Vigadó-épület (redoutte) helyett ugyanazon a telken egy új Vigadó (redoutte)-épület építését, ezennel felhívjuk az arra vállalkozni szándékozókat, hogy írásbeli zárt ajánlataikat legkésőbb f. évi Május 31-ig aláírott Tanácsához adják be.

A vállalat tárgya és feltételei a következők:

I. A város a jelenlegi Vigadó-épület telkét, tulajdonjogának épségben tartása mellett egy új Vigadó felépítése céljából az illető vállalkozónak az ajánlattevő által meghatározott időtartamra teljesen díjmentesen átengedi;

II. a vállalkozó köteles a használatra átengedett telken egy a modern követelményeknek megfelelő Vigadót (redoutte) építeni, még pedig vagy kizárólag erre a célra, vagy pedig azt összekötve másként is hasznosítható helyiségekkel (p. o. bérház, szálloda, kávéház, fürdő stb.)

III. az építéshez a tervezetet vagy az ajánlattevő maga készítetteti saját belátása szerint, vagy pedig az építést a Pékey Lajos városi tiszteletbeli főmérnök által már kidolgozott és az ajánlattevő rendelkezésére bocsátandó vázlatos terv és költségvetés szerint fogja végrehajtani; az utóbbi esetben azonban köteles lesz az ajánlattevő a tervekészítési tiszteletdíjat nevezett tbeli főmérnöknek megfizetni;

IV. az építés költségeinek a földözteréről saját kockázatára az ajánlattevő vállalkozó köteles gondoskodni, valamint ő fogja kezelni vagy kezelletni az egész épületet saját kockázatára az ajánlatában meghatározandó összes használati idő alatt;

V. az ajánlattevő vállalkozó által meghatározandó időtartamon keresztül az épületeket kizárólag a vállalkozó fogja fentartani saját költségén és ennek megfelelően az épületek hasznosítása valamint az összes jövedelem fölött ő fog rendelkezni az általa befektetendő tőke törlesztése, kamatoztatása és a kezelési költségek földözése céljából, azonban az általa megállapítandó használati időtartam letelte után köteles lesz az épületeket tehermentesen s minden viszonyérték nélkül a telektulajdonos város tulajdoni birtokába teljesen használható jókarban átbecsátani;

VI. az ajánlatok fölött a város törvényhatósági bizottsága fog dönteni és az elfogadott ajánlat tárgyában a vállalkozóval közjegyzői okmányba foglalandó szerződés fog köttetni, mely azonban a város közönségét csak belügyminiszeri jóváhagyás után fogja kötelezni;

VII. az építésre kijelölt telek helyszínrajza, valamint a fentemlített már kész építési vázlatrajzok a hivatalos órák alatt a város mérnöki hivatalában megtekinthetők.

Kolozsvár sz. kir. város Tanácsától 1900 február hó 16-án.

kir. tanácsos polgármester helyett:
Losonczy v. tanácsos.

175. 3—3.

Az Erdélyi Pincze-Egylet

Erdélyrészi Bortermelőik Szövetkezte

● 1900. Márczius hó 25-én délelőtt 10 órakor ●

az erdélyi gazdasági egylet helyiségében tartja

IX-ik Rendes közgyűlését,

melyre a t. részleg tulajdonosok tisztelettel meghívattak.

A közgyűlés tárgyai:

1. Igazgatósági jelentés a múlt üzleti évről.
2. Zársumadás és vagyonmérleg előterjesztése és megvizsgálása.

3. A felügyelő-bizottság jelentése alapján az igazgatóságnak a felmentvény megadása és a nyermény felosztása iránt határozathozatal.

4. Igazgatósági és felügyelő-bizottsági tagok választása.

5. Indítványok.

Kolozsvár, 1900 márczius hó 2-án.

Az igazgatóság.

Jegyzet. Alapszabályaink 25. §. A közgyűlésen minden tag szavazattal bír, ki mint részleg tulajdonos, a lefolyt év utolsó napjáig a szövetkezet törzskönyvébe be lett vezetve, igazoló és szavazó jegyét a közgyűlés napjáig kivette vagy képviseltetését ezideig a szövetkezet valamely tagjára átruházta. 217. 1—1.

Sz. 1467—899.

220. 1—1.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a kolozsvári kir. törvényszék 1899 évi 8519 számú végzésével Haller Rezső ügyvéd által képviselt Moritz Ritter felperes részére Keresztényi Pál alperes ellen 107 kor. 58 fill. és járuléka erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alpe restól 1899. év szeptember hó 16-ik napján felülfoglalt 910 koronára becsült ingóságokra a kolozsvári kir. járásbírószág V. II. 10422-2—1899. számú végzésével az árverés elrendeltetvén, annak 107 kor. 58 fill. tőke, ennek 1899. évi június hó 30. napjától járó 6 százalékos kamatai, egyharmad százalékos váltódíj és eddig összesen 75 kor. 20 fill. bíróilag már megállapított költségek erejéig Kolozsvárt, unio-utca 7. sz. a. leendő megátartására határidőül **1900. évi mártius hó 3. napján délelőtt 9 órája** tűztetik ki, mikor a bíróságilag lefoglalt butorok, keféárak és egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Felhívattak mindazok, kik az előírt elrendelt ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna; és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólírt kiküldöttnek vagy írásban beadni, avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítattik.

Kelt Kolozsvárt, 1900 évi febr. hó 14. napján.

Pap Jenő,
kir. bírósági végrehajtó.

135—1900.

214. 1—1.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-sa értelmében ezennel közhírré teszi, — hogy a budapesti VII. ker. kir. járásbírószág 61882 számú végzése következtében Sipos Gábor ügyvéd által képviselt Polivka és Paschka bpesti cég javára Geng Akos ellen 62 kor. 88 fill. s jár. erejéig 1897. évi február hó 11. foganatosított kielégítési végrehajtás után felülfoglalt és 1375 kor. 54 fillére becsült következő ingóságok u. m. házbutorok, lakatos szerszámok stb. nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a kolozsvár-városi kir. járásbírószág 1899. évi V. I. 476.4. sz. végzése folytán fenti tőkekövetelés s egyéb törvényes járulékaik erejéig Kolozsvárt alperes lakásán — Szentlélek-utca 4. szám alatt leendő eszközölésére 1900 évi márczius hó 5. napjának délutáni 3 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozókat oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz., 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Kolozsvárt, 1900 febr. 14. napján.

Ligeti József,
kir. bírósági végrehajtó.

LILI-CREME

a leghatásosabb arc- és kézbőr finomító készítmény!

LILI-CREME teljesen ártalmatlan összetételű, nem zsíroz, nappal is használható!

Egy tégely Lili-Creme ára 1 korona. Egy darab Lili-szappan ára 70 fillér. Egy doboz Lili-hölgypor ára 1 korona 20 fillér és 2 korona.

Kaphatók: **Dr. Hintz György** gyógyszerházában.

149. 6—50.

Sz. 1197—1899

213. 1—1.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a kolozsvár-városi kir. járásbírószág 1899. évi Sp. III. 375.3 számú végzése következtében dr. Nyerges Zsigmond helybeli ügyvéd által képviselt Török Károly javára özv. Rácz Jánosné ellen 60 kor. s járulékaik erejéig 1899. évi szeptember hó 4-ikén foganatosított kielégítési végrehajtás után le és felülfoglalt és 1013 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: szobabeli butorok és 2 selyemruha nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a Kolozsvár-városi kir. járásbírószág 1899. évi V. II. 1088.2 számú végzése folytán 60 kor. tőkekövetelés, ennek 1899. évi december hó 4. napjától járó 5 százalékos kamatai és eddig összesen 45 koronában bíróilag már megállapított költségek erejéig — Kolozsvárt, hidelvi király-utca 7. szám alatt leendő eszközölésére 1900 évi márczius hó 3. napjának délelőtti fél 10 órája határidőül kitűztetik; — és ahhoz a venni szándékozókat oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. törv. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az előírt elrendelt ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták, s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. tcz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Kolozsvárt, 1900 évi február hó 18. napján.

Dupschek Ignác,
kir. bír. végrehajtó.

F a e l a d á s ! !

A gyalui erdőből egyéves hántott vagy cserfa
4 köbméter 212. 1—1

17 korona házhoz szállítva.

Megrendelhető: **TAAR JÁNOS** fodrász-üzletében,

Kolozsvárt, külszén-utca 1. szám.

E. K. E. PEZSGŐ.

BELATINI BRAUN A. Velence (Fehérmegye.)

5 százalék az Erdélyi Kárpát-Egyesület javára!

Az **E. K. E.-pezspövel** kiszorítani óhajtuk hazánkba az 5 millió koronára menő külföldi pezsgő behozatalt.

Az **E. K. E.-pezsgő** tiszta magyar borból készül, magyar munkások dolgozzák fel, a gyár teljesen magyar ipari czikkkel van felszerelve.

Az **E. K. E. pezsgő** tisztán van kezelve, az E. K. E. választmánya vegyileg megvizsgáltatta és egészséges, kitűnő italnak találta.

Az **E. K. E.-pezsgőt** kérje, követelje minden magyar ember, banketteken, ünnepies és más alkalmakkor.

Az **E. K. E.-pezsgőt** nagyban meg lehet rendelni „**E. K. E.—Kolozsvárt**“ ezimen, üvegenként minden fűszer és csemege üzletben.

168. 5—30.

A Kolozsvári Takarékpénztár és Hitelbank Részvénytársaság

V-ik évi rendes közgyűlését

1900 Márczius 11-én délelőtt 11 órakor fogja Kolozsvárt az intézet helyiségében, Fötér 7. szám (saját ház) megtartani.

Tárgysorozat:

1. Jelentése az igazgatóságnak és felügyelő-bizottságnak az 1899-ik évi üzlet eredményéről.
2. Határozathozatal a mérleg megállapítása és a tisztajövedelem felosztása iránt.
3. Igazgatósági tag (alapszabály 19. §.) megválasztása.
4. Egy-, esetleg két felügyelő-bizottsági tag (alapszabály 32. §.) megválasztása.

Ezen közgyűlésre a t. cz. részvényesek azon figyelmeztetéssel hivatnak meg, hogy az alapszabályok értelmében, csak oly részvényes gyakorolhatja, akár saját személyében — akár meghatalmazott által szavazati jogát, kinek részvénye a közgyűlést megelőző nap d. u. 5 órájáig az intézet pénztáránál Kolozsvárt, a Pesti Hazai Első Takarékpénztár Egyesületnél, vagy a Hazai Bank részvénytársaságnál Budapesten még le nem járt szelvényeivel együtt letétetett.

Kolozsvár, 1900. febr. 18.

Az igazgatóság.

Utolsó hét!

MÁRCIUS 6-ÁN
VISSZAVONHATLANUL
UTOLSO HUZÁSA
A BUDAPESTI POLIKLINIKAI EGYESÜLET KÖRHÁZA
JAVÁRA RENDEZETT
NAGY JÖTEKÖNYSÁGI SORSJÁTÉKANAK
EZENKIVÜL 5000, 1000 stb. KORONA
ÉRTÉKŰ NYEREMÉNYEK, MELEK
LEVONÁSÁVAL KÉSZPÉNZBEN KIFIZETNEK.
20%
Egy sorsjegy ára csak **1 KORONA.**

165. 6—10.